

Як онлайн-освіта
єднає маленьких
бахмутян через
тисячі кілометрів

Читайте на стор. 4-5

Книга пам'яті
Бахмута:
ті, що пішли
у Вічність

Читайте на стор. 6

Що принесла
в Бахмут маленька
європейська
колонія

Читайте на стор. 7

Перша газета у регіоні. Видається у Бахмуті з 12 січня 1920 року

Вперед

№ 6-7 (190173-74). 26 березня 2025 року

Вибір між життям і спогадами: чому люди не евакуюються?

Після авіаційного удару по центру Краматорська. Парамедики надають допомогу пораненій жінці.

«Вранці росіяни скинули на місто 7 бомб «ФАБ-250». Внаслідок влучання в багатоквартирний будинок зруйновано квартири з 1 по 5 поверхи, багато руйнувань у приватному секторі. Серед загиблих – чоловіки віком 62 та 72 роки. Поранено трьох жінок віком 56, 61, 71 рік. Найстаршу постраждалу поліцейські парамедики евакуювали до лікарні в тяжкому стані. Серед поранених – переселенці з Бахмута.

За попередніми даними, руйнувань зазнали 66 цивільних об'єктів: 10 багатоквартирних і 21 приватний будинки, промислові об'єкти, магазин, автостоянки, 16 гаражів, 9 автомобілів, 2 ЛЕП і 2 газопроводи».

Це одне з повідомлень Головного управління Національної поліції в Донецькій області. Ми навмисне не пишемо, коли саме це було. Йдеться про Костянтинівку. Але й це неважливо, бо подібні повідомлення з'являються кожного дня і стосуються будь-яких міст в районі бойових дій.

Чому люди там залишаються, чому не реагують на наполегливі вмовляння евакуюватися? Давай-те розбиратися.

Чи міг бути фальстарт?

- 30 березня 2022-го я поїхав із Бахмута, - розказує наш земляк Олександр Миколайович. - На той час мені здавалося, ще день-два і російська орда заїде до міста і можливості виїхати в мене вже не буде. Зараз я вважаю, що це був фальстарт. Я міг ще і місяць, і два жити в Бахмуті, спокійно зібрати речі, принаймні забрати цінні для мене сімейні фото та архіви. Тепер я втратив свої спогади назавжди.

Почуття чоловіка зрозумілі, але погодитися з ним важко. Молода жінка-бахмутянка розказувала журналістам газети «Вперед» про те, як її мама у квітні 2022 року повернулася до міста за речами і загинула у власній квартирі від прямого влучання снаряда.

(Закінчення на 2-й стор.)

Символ відродження та надії

Днями начальник Бахмутської міської військової адміністрації Олексій Рева зустрівся з керівницею Донецького регіонального відділення «U-LEAD з Європою» Вікторією Троценко.

- Йшлося про надзвичайно важливі речі, - наголошує очільник громади, - підтримку територіальних громад, розвиток місцевого самоврядування та перспективи відновлення України. Принагідно розповів про наш амбітний проєкт побудови мінікопії Бахмута, концепцію якого розроблено ТОВ «Метінвест-СМЦ». Його реалізація може стати прикладом продуманого до дрібниць простору, забезпечить людей житлом, створить нові робочі місця та розширить спектр послуг.

Відбудова можлива, коли є сильні партнери, стратегічне бачення та прагнення до змін. Бахмутська громада готова діяти. А у співпраці з країнами ЄС ми зможемо повернути бахмутянам життя, зруйноване війною, впевнений Олексій Рева.

Газета «Вперед» вже розказувала своїм читачам про проєкт «Бахмут-Гоща», що передбачає створення першого в Україні життєстійкого, комфортного та інноваційного кварталу для внутрішньо переміщених осіб, який стане символом відродження та надії для бахмутян, а також гармонійно впишеться в ландшафт приймаючої громади.

Розробники запропонували зробити квартал у вигляді мінікопії Бахмута з улюбленими, пам'ятними для бахмутян місцями. Зони будуть подібні до тих, що були в Бахмуті. У кожній зоні - символічна локація, яка нагадуватиме про рідне місто: Алея троянд, набережна тощо. Умовно квартал розділить на дві частини дорога, в Бахмуті так розділяла райони річка Бахмутка. Водночас там будуть присутні й гощанські мотиви.

Термін будівництва містечка в Гощі за попередніми підрахунками складає 3 роки. Територія поселення охоплюватиме 10 гектарів, а розселити тут можна буде близько 3 050 бахмутян.

Проєкт «Бахмут-Гоща» передбачає фінансування розміром приблизно 11,2 мільйона доларів. Бахмут уже підписав меморандум з Гощанською громадою щодо співпраці і шукає інвесторів, спонсорів і всі інші можливі шляхи фінансування.

Фото з офіційної сторінки Олексія Реви у фейсбуці.

Читайте
газету «Вперед» на сайті
та у соцмережах:

На сайті

bahmut1571.com.ua

У Facebook

bahmut1571

У Telegram

t.me/vpered_bahmut

На YouTube

@vpered.bahmut1571

Вистояли в пеклі Бахмута

Воїни 60-ї окремої механізованої бригади 96 ОМБ вистояли в пеклі Бахмута, боролися за кожну вулицю, кожен будинок, тримали місто ціною власного життя. Сьогодні українські військові у складі 5-ї окремої штурмової бригади продовжують виконувати бойові завдання на Донецькому напрямку, не дають агресору просунутися вперед.

За дорученням начальника Бахмутської міської військової адміністрації Олексія Реви оборонцям передано відзнаки за відданість Україні, залізну витримку та незламну волю. Безпосередньо за місцем служби нагороди вручили заступник начальника Бахмутської МВА Олександр Марченко та заступник міського голови Сергій Родін.

Фото Бахмутської міської ради.

Вибір між життям і спогадами: чому люди не евакуюються?

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.
Більш ніж упевнені, що такі випадки непоодинокі. Як упевнені і в тому, що ніякі речі не можуть бути ціннішими за людське життя.

...На той час пану Олександрові було 65 років, зараз уже 68. До осені 2023-го він жив в Одесі. Витратив усі заощадження. Коштів винаймати житло в пенсіонера не стало, і він повернувся на Донеччину. Уже більше року живе в Миколаївці біля Слов'янська, у старенькому домі своїх батьків. До останнього там мешкала сім'я брата пана Олександра, яка потім виїхала за кордон.

- Звичайно, що тут небезпечно, - бідкається наш співрозмовник. - У багатьох сусідніх домах ні вікон, а в деяких і дахів немає, шифер весь полетів. А наш якимось дивом, як заговорений, стоїть цілий. Правда, ми перед самою війною дах ремонтували, укріпили його: чотири балки поміняли, металочерепицю перекирили.

- Буквально позавчора на сусідній вулиці загинув мій шкільний товариш. Прилетіло прямо в дім, там і згинув. Жив, як і я, самотньо. А в мене є якась віра, що мене оминє. А взагалі-то, яка доля, так і буде. Я знаю випадки, коли люди евакуювалися й гинули від обстрілів на більш безпечній території, - таке враження, що намагається запевнити насамперед сам себе пан Олександр.

Якщо вам байдуже на себе...

«Вечері ворог обстріляв з артилерії Рівне Мирноградської громади. Загинули двоє братів 11 і 13 років. Крім того, поранення отримав 14-річний хлопець - він перебуває у важкому стані. Це жахлива новина сама по собі, але ще жахливіше - що всіх трьох ще в серпні-вересні минулого року ми евакуювали на Дніпровщину. Рішення повернутися додому, очевидно, діти не приймали самі, але заплатили за це рішення найстрашнішу ціну, -

За інформацією ООН, на початок 2025 року принаймні 12 300 мирних мешканців України загинули з часу російського вторгнення. Відмічається і те, що за останні місяці кількість жертв серед цивільних в Україні збільшилася внаслідок використання росією безпілотників, ракет великої дальності та крилатих бомб.

написав днями на своїй сторінці у фейсбуці голова Донецької облдержадміністрації Вадим Філашкін. - Я щодня повторюю: евакуюйтеся! І щодня доводиться писати страшні рядки про нові жертви.

Батьки, якщо вам байдуже на себе, то збережіть хоча б своїх дітей! Іхне життя - це ваша відповідальність!»
Дійсно, рішення про евакуацію - не з легких. Стати безхатьком, та ще й не маючи особливих коштів за душею, - це проблема. Але, погодьтеся, життя - важливіше. Будь-які умови проживання можна витримати. А чи можна витримати смерть дітей?

Шанс на порятунок

Близько 150 донецчан евакуювалися до більш безпечних регіонів України з початку березня.

Черговий евакуаційний рейс на Волинь вирушив 16 березня - ним скористалися 16 жителів Костянтинівської та Покровської громад.

На транзитному пункті евакуйовані отримали гуманітарну та психологічну допомогу, були забезпечені гарячим харчуванням. Міжнародні організації зареєстрували переселенців на одnorазову грошову допомогу в розмірі 10800 грн на особу.

Донецька облдержадміністрація нагадує, що для евакуації необхідно:

- залишити заявку за телефонами: 0-800-500-121, +380730500121 (Viber, Whatsapp, Telegram, Signal);
- дістатися до місця збору у вашому населеному пункті, звідки буде безкоштовний підв'яз до евакуаційного поїзда;
- оселитися - це безкоштовно.

Для евакуації тяжко хворих і осіб з інвалідністю телефонуйте за номером 080032614.

Не тільки потягом

У листопаді минулого року Олег Трухан отримав поранення в голову в рідному Часовому Ярі та потрапив до Костянтинівки.

- Привезли в лікарню, зашили голову. З Пункта незламності евакуювали волонтери «Проліски». Іду в Київ до доньки, - розказував пан Олег у транзитному пункті на Дніпропетровщині.

Там він отримав гуманітарну допомогу, його зареєстрували на грошову допомогу і купили квиток до Києва, де наступного дня дідуся зустріла донька.

Микола Кисельов, волонтер гуманітарної місії «Проліска» розказує, що з кожним днем евакуювати людей із фронтоних територій стає все складніше, але вони продовжують робити це, ризикуючи власним життям. У Костянтинівці пан Микола двічі потрапляв під обстріли. З багатьох населених пунктів зараз забирають тільки за дзвінком. Домовляються на певний час, заїжджають, забирають людину і швидко виїжджають.

Більше інформації про це у відео на офіційній сторінці голови Донецької облдержадміністрації Вадима Філашкіна у фейсбуці. Скануйте QR-код та дивіться.

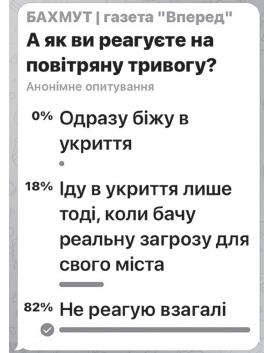
«Не реаую взагалі»

В Україні зараз немає місць повністю безпечних.

Але погодьтеся, там, на лінії вогню, у вас майже немає шансів вижити: ви не управляєте своїм життям. На більш безпечних територіях - більше можливості контролювати ситуацію. Є попердження про повітряну тривогу, є укриття та бомбосховища. Але й тут не все так просто.

У своєму телеграм-каналі газета «Вперед» провела серед бахмутян опитування «Як ви реагуєте на повітряну тривогу?».

Ось його результати:

Ми очікували, що в наших реаліях варіант відповіді на «Одрразу біжу в укриття» будуть близькими до нуля, але 82 відсотка «Не реаую взагалі» - то занадто.

Зрозуміло, що на четвертому році повномасштабної війни всі ми втомлені і перебуваємо у хронічному стресі. Ймовірно, що оскільки не кожна тривога передбачає вибух, то й наша пильність починає послаблюватись. Ви, мабуть, помічали, як люди кепкують у соцмережах, що виходять на балкон подивитись, як збивають «шахеда» і навіть поки не почувють кілька вибухів, не йдуть спати.

Чому люди звикають до тривоги?

Психологиня Наталія Глинянок пояснює: - Якщо ми не реагуємо на тривогу, це не означає, що всередині немає напруги.

Звісно, ми розуміємо, що сигнал тривоги дають через небезпеку, і, ймовірно, щось летить.

Але емоції, які мали б направляти нас на дії боротьби або втечі (бий або біжи), потребують ресурсу, якого в нас уже немає.

Наталія нагадує, що люди різноманітні у своїх захистах від небезпеки.

Перший формат: жарти, які знецінюють небезпеку - анекдоти, мєми, сміх без причини.

Другий: пошук логічного пояснення, чому не варто боятися. Психологиня розповіла, що чула, як люди ледве-леве математичними формулами доводили, що сусідній будинок - приречений, а інший - буде стояти цілим.

Її колега Альона Василюга зазначає, є ще одна причина, чому люди ігнорують тривогу: вони не бачать вибухи на власні очі кожен раз.

- Але не варто упиватись ілюзією контролю, ніби моніторингові пабліки в Telegram можуть гарантувати, що ваш район чи місто оминє, - застерігає вона.

Тому давайте все ж таки не будемо ігнорувати сигнали повітряної тривоги, адже кожна секунда може стати вирішальною для нашого життя. Не зволікайте, ідіть в укриття. Ймовірно, колись це врятує вас або ваших близьких.

Не підходь! Не чіпай!

Центр протимінної діяльності має таку статистику: з початку повномасштабного вторгнення серед населення в Україні відбулося більше 800 інцидентів, пов'язаних із мінами та вибухонебезпечними залишками війни. 335 людей загинули і 834 отримали травми.

Це сталося завгодно: в полях, на дорогах, на подвір'ях, і навіть більше 100 випадків у приміщеннях. Сапери постійно нас закликають: «Не підходь! Не чіпай!» Зате телефонуй 112 або 101!» Давалі прислухатися і до них!

Світлана ОВЧАРЕНКО.

ПРЕСКЛУБ
НАЦІОНАЛЬНОЇ СПІЛКИ ЖУРНАЛІСТІВ УКРАЇНИ
Ми з України!

Остання лінія інформаційного фронту: чому місцеві газети незамінні під час війни

Редактори місцевих видань звертаються до влади з закликом врятувати єдине джерело достовірної інформації для тисяч українців

Сотні тисяч жителів прифронтових територій Сумщини, Харківщини, Запоріжжя, Донеччини, Херсонщини та інших областей можуть незабаром залишитися без своїх місцевих газет — найбільш достовірного джерела інформації в умовах війни. Попри те що газетам довіряють 90% їхніх читачів (значно більше, ніж соціальним мережам), видання опинилися на межі закриття через економічну кризу, відсутність реклами та скорочення передплати.

Редактори та журналісти, які часто працюють під обстрілами російських військ, стикаються з критичним браком коштів на друк, затримками зарплат і проблемами з доставкою. При цьому саме вони формують інформаційний щит проти російської пропаганди, яка особливо інтенсивно націлена на прикордонні та звільнені території.

Нещодавно понад 80 представників місцевих видань з ініціативи Національної спілки журналістів України зустрілися з керівництвом Міністерства культури та стратегічних комунікацій, щоб знайти шляхи порятунку газет. Заступник міністра Андрій Наджос визнав, що робота журналістів "фантастично важлива для того, щоб країна була стійкою", та пообіцяв звернутися по допомогу до європейських партнерів.

Голос з передової: чому місцеві газети незамінні на прифронтових територіях

Соціальним мережам довіряє менше половини жителів прифронтових територій, хоч новини з них читають 90%. Натомість місцевим газетам довіряють 9 з 10 читачів. "Цю високу довіру видання заслужили роками чесної роботи," — наголошує перша секретар НСЖУ Ліна Куц.

Сьогодні ці газети на межі вживання. Редакторка "Голосу Гуляйпілья" Тетяна Велика була змушена перенести редакцію до Запоріжжя через постійні обстріли. "За три роки війни наша газета не отримала жодної копіїки державної підтримки," — зазначає вона, додаючи, що з 2022 року на їхній території вже мовлять російські радіостанції.

Лариса Гнатченко з харківського "Слобідського краю" розповідає, що їхнє видання має значні борги за друк спецвипусків для звільнених територій: "Зараз у

нас немає грошей на зарплату і є борги перед друкарнею."

Тетяна Каушан, редакторка "Путівльських відомостей" із Сумщини, пояснює економічний бік проблеми: «З кожної передплати на місяць ми отримуємо 33 гривні, а Укрпошта за доставку — 41,65 гривні».

У захисному шоломі та бронезилеті з написом "PRESS" головна редакторка "Трудової слави" Світлана Карпенко доставляє свіжий випуск газети мешканцям прифронтового Оріхова. "Ми чекаємо на вашу газету, як на листа від рідних," — кажуть літні люди, які залишилися у місті. Для багатьох із них газета — єдине надійне джерело інформації про те, що відбувається в громаді, області та країні. Фото Андрія Андрієнка.

Редактор газети "Ворскла" Олексій Пасюга називає недбалу роботу Укрпошти однією з головних проблем: "Саме через неї ми втрачаємо наших читачів і довіру." Наталя Долгих з газети "Нові рубежі" підтверджує проблеми з доставкою, розповідаючи, що навіть готовність селищних рад утримувати приміщення не зупиняє закриття поштових відділень.

Андрій Русиняк, власник телеканалу "РАІ" та мережі радіостанцій на Івано-Франківщині, нагадує про важливий внесок незалежних медіа: "На нашому телеканалі соціальної реклами в десятки разів більше, ніж комерційної."

Незважаючи на труднощі, місцеві видання залишаються ключовим джерелом до-

Андрій НАДЖОС.

Державна підтримка: що пропонує Міністерство культури

Заступник міністра культури та стратегічних комунікацій Андрій Наджос пообіцяв допомогу, але не приховував складності ситуації: "Два тижні тому ми представили Європейському Союзу критичну ситуацію з місцевими засобами масової інформації. Ми довели інформацію про те, що критично потребуємо фінансової підтримки без будь-яких затримок".

На спільному засіданні уряду України й Європейської комісії українська сторона надала документи про критичність ситуації. Наджос попросив редакторів поділитися конкретними прикладами потреб для посилення аргументів у переговорах, визнавши обмеженість державних можливостей.

Навіть коли стіни будинків перетворюються на купу цегли, слово залишається з нами — як надія, як знання про те, що ми не самі. Фото Андрія Андрієнка.

стовірної інформації та єдиним інформаційним щитом проти російської пропаганди.

Директорка Департаменту інформаційної політики Ганна Красноступ розповіла про державні ініціативи:

- Створення спецвипусків газет із важливою інформацією для прифронтових територій;

- Проведення конкурсу з виробництва відеоматеріалів про героїзм українських військових.

Головний редактор "Зміївського кур'єра" Олександр Сумець запропонував: "Чому Міністерство культури не може взяти на себе витрати щодо друку газет? Це буде конкретна допомога кожному виданню".

Боротьба за правду: як врятувати наші місцеві газети

Підтримка місцевих газет — це питання національної безпеки, особливо на прифронтових територіях, де ворог намагається поширювати свою пропаганду.

Перша секретар НСЖУ Ліна Куц пояснила, що потрібно зробити:

- Терміново надати допомогу прифронтовим видавцям, які втратили доходи;

- Створити умови для здорового медіаринку, щоб рекламодавцям було вигідно співпрацювати з місцевими ЗМІ.

"Від початку вторгнення ми допомогли понад 300 регіональним видавцям і перезапустили 32 газети на звільнених і прифронтових територіях," — зазначила Ліна Куц.

За результатами зустрічі НСЖУ збиратиме інформацію про проблеми редакцій, а Міністерство передаватиме ці дані європейським партнерам для отримання допомоги. Також будуть шукати вирішення проблем з Укрпоштою.

"Хочу подякувати за вашу фантастичну роботу, особливо в регіонах, близьких до зони бойових дій. Ця робота надзвичайно важлива для стійкості нашої країни," — відзначив заступник міністра Андрій Наджос.

Коли друкується черговий номер вашої місцевої газети, це не просто папір і літери. Це голос правди, який долає обстріли, блекаути та окупацію. Це історія вашого міста чи села, яка не дає ворогу переписати її на свій лад. Це рука допомоги сусіду, який не користується інтернетом, але хоче знати, що відбувається навколо. Доки ваша газета з вами - ви не самі у вирі війни.

Зустрілися у Жостих. Водах...

та Дніпрі.

Ойльських громади Опексіей Рева вітає маленьких бахмутян з новим 2025 роком.

1 вересня. Під час онлайн-уроку з Президентом.

День захисту дітей. Дніпро.

Випускники бахмутських шкіл готуються до НМТ.

чи логістика, святкування визначних дат, майстер-класи, екскурсії. Ще на локації для старшокласників проходить підготовка до ЗНО/НМТ. І з цього року тут заняття з магнетика відбудуться теж онлайн, аби до них могли долучитися й бахмутяни здалеку, навіть із-за кордону.

Бахмут там, де ми. Четвертий рік ми разом підтримуємо і підтримуємо наші звички в житті бахмутян. Це означає, що ми маємо бути разом, як і завжди. Як вони щасливі й захоплені, як горять. Як оні! Склайте QR-код. Дивіться самі:

Позашкільні

Три роки тому, мабуть, кожного б здивувала можливість існування дитячого Центру туризму онлайн. Однак, вивисшись, що бахмутська освітня спроби й на тасі. У бахмутському центрі туризму, зрештована та асесована мережа туристичних маршрутів в Україні. Бахмутський центр туризму та розвитку національної ідентичності, широтного виконання, фізичності, здібностей, спорту, красноразства, народних традицій. Кожного дня після навчального процесу дисципліна працює в гуртах, які відпочивають 8 дитини. Тут вони вчаться в янги туртуризму, орієнтування, спілкування, розважати табори, надавати першу допомогу допомогти, заручатися підтримкою до музею тощо. І є багато інших рішень, що бахмутський центр туризму та розвитку національної ідентичності в Україні. Це означає, що ми маємо бути разом, як і завжди. Як вони щасливі й захоплені, як горять. Як оні! Склайте QR-код. Дивіться самі:

здобули найвищий 200 балів з української та англійської мов, математичної історії України. Гордістю стали Бахмутська випускниця ЗОШ №10 Ніго Бахмутська, випускниця ЗОШ №19 Дар'я Каленчук, ЗОШ №11 Дар'я Ножикова, ЗОШ №12 Валя Каленчук. Інтерв'ю з випускницею Ніго Бахмутською, яка отримала 200 балів з української та англійської мов, математичної історії України. Гордістю стали Бахмутська випускниця ЗОШ №10 Ніго Бахмутська, випускниця ЗОШ №19 Дар'я Каленчук, ЗОШ №11 Дар'я Ножикова, ЗОШ №12 Валя Каленчук.

меди прифронтові Донецчини званилися на такій складній крок, бо для цього потрібні підтримка міської влади, налагоджена співпраця з батьками, професіоналізм і велика відповідальність педагогів.

За непередбачуваних обставин

Чотирирічна Маргарита узяла участь у конкурсі «Місто героїв» та зустрілася з президентом України. А її земляки організували конкурс «Місто героїв».

Четвертий рік мешканці Бахмутської громади знаходяться за сотні і навіть тисяч кілометрів від Дому. Завдяки дистанційному формату навчання в закладах освіти Бахмутської громади у дітей є можливість не лише отримувати якісні знання, брати участь у цікавих заходах, а й брати участь у культурних заходах, а також спілкуватися з друзями.

Щоб бути разом! Завдяком у великій школі громади центром дисципліни навчаються 2 903 учні. Майже 1 300 учнів 1 200 виконання сидів перебувають за кордоном, 20 дітей здобувають освіту, захоплюються на творчість, займаються спортом, відпочивають, займаються мистецтвом і професійно розвиваються.

Щоб бути разом! Завдяком у великій школі громади центром дисципліни навчаються 2 903 учні. Майже 1 300 учнів 1 200 виконання сидів перебувають за кордоном, 20 дітей здобувають освіту, захоплюються на творчість, займаються спортом, відпочивають, займаються мистецтвом і професійно розвиваються.

Щоб бути разом! Завдяком у великій школі громади центром дисципліни навчаються 2 903 учні. Майже 1 300 учнів 1 200 виконання сидів перебувають за кордоном, 20 дітей здобувають освіту, захоплюються на творчість, займаються спортом, відпочивають, займаються мистецтвом і професійно розвиваються.

Щоб бути разом! Завдяком у великій школі громади центром дисципліни навчаються 2 903 учні. Майже 1 300 учнів 1 200 виконання сидів перебувають за кордоном, 20 дітей здобувають освіту, захоплюються на творчість, займаються спортом, відпочивають, займаються мистецтвом і професійно розвиваються.

Щоб бути разом! Завдяком у великій школі громади центром дисципліни навчаються 2 903 учні. Майже 1 300 учнів 1 200 виконання сидів перебувають за кордоном, 20 дітей здобувають освіту, захоплюються на творчість, займаються спортом, відпочивають, займаються мистецтвом і професійно розвиваються.

Щоб бути разом! Завдяком у великій школі громади центром дисципліни навчаються 2 903 учні. Майже 1 300 учнів 1 200 виконання сидів перебувають за кордоном, 20 дітей здобувають освіту, захоплюються на творчість, займаються спортом, відпочивають, займаються мистецтвом і професійно розвиваються.

Книга пам'яті Бахмута: ті, що пішли у Вічність

Бахмутський краєзнавчий музей продовжує роботу над створенням «Книги пам'яті». Вона про загиблих героїв-бахмутян.

Шановні читачі, звертаємося до вас із проханням допомогти в цій важливій і кро-

піткій справі. Якщо вам відомі імена наших земляків, що пішли у Вічність, захищаючи рідну землю, напишіть про це на сторінку «Бахмутський краєзнавчий музей» у Facebook або в групу «Ті, хто тримає

небо. Віртуальний музей Бахмута». Разом ми зможемо набагато більше!

Щоб уже зараз бахмутяни дізналися про своїх героїв, газета «Вперед» продовжує публікувати нариси з «Книги пам'яті».

Старший солдат Олександр Миколайович Баранов, позивний Саїд 16.02.1986 – 26.05.2022

Народився Олександр Баранов у Дружківці, але вже в 1999 році родина переїхала до Бахмута, де він спочатку закінчив школу № 11, у 2005 році – технікум залізничного транспорту за фахом «Обслуговування комп'ютерних та інтелектуальних систем та мереж» і здобув спеціальність техника-електроніка, потім навчався в Харківському національному університеті ім. В. Н. Каразіна за спеціальністю «Історія». Працював викладачем історії в школі міста Покровська, де прищеплював своїм учням любов до знань і правди.

«Олександр дуже любив історію, особливо цікавився історією України. Самостійно вивчив три мови – іспан-

ську, англійську та латину, – згадує мама Наталя Миколаївна. – Він був фанатом читання, побратими розповідали нам, що запам'ятали Сашка завжди з книжкою в руках. Професійно займався плаванням та бігом».

У листопаді 2014 року Олександр добровільно пішов захищати Україну. Воював поблизу Маріуполя, Широкиного, Бахмута, Лисичанська, Дебальцевого, Попасної. Був поранений на Світлодарській дузі, після одужання повернувся до лав ЗСУ.

На початку повномасштабного вторгнення у складі ТРО захищав Харків, а з квітня 2022 року служив на посаді кулеметника 1-ї роти спец-

призначення батальйону спецпризначення «Донбас» НГУ. Захищав Северодонецьк, Рубіжне, Попасну.

Загинув Олександр Баранов біля села Синьцького Луганської області.

Нагороджений медалями «Учасник АТО» та батальйону «Донбас» «За відвагу», нагрудним знаком «За зразкову службу» Міноборони України, нагрудним знаком «За відвагу в службі» МВС України, орденом «За мужність» III ступеня, орденом «За мужність» II ступеня (посмертно).

У нього залишилися батьки, що евакуювалися з Бахмута до столиці, тому похований Олександр на Берковецькому кладовищі Києва.

Єлизавета ГОНЧАРОВА.

Солдат Вячеслав Олександрович Гончаренко 05.12.1989 – 17.05.2022

Народився Вячеслав Гончаренко в Бахмуті, навчався у школах № 12 та № 10 – у класах з українською мовою навчання. Закінчив Бахмутський фаховий коледж транспортної інфраструктури, отримавши фах електро-механіка. Працював за фахом на залізничній станції Сіль.

31 березня 2022 року пішов добровольцем на війну, пояснивши батькам, що не бажає ховатися, а прагне захищати їх та Батьківщину. Мати виїхала з Бахмута до Дніпра, а батько

залишався в місті до 20 липня 2022 року. Потім сім'я разом виїхала до міста Кременця.

Служив Вячеслав Гончаренко на посаді старшого радіотелефоніста взводу управління гаубичного самохідно-артилерійського дивізіону. Загинув під час ракетного удару росіян по смт Десна, Чернігівської області.

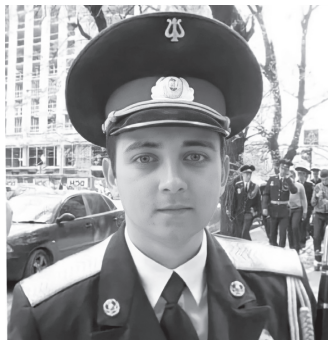
«Це було пряме потрапляння ракети... Тіло сина згоріло, ми здавали ДНК та чекали вісім місяців резуль-

татів дослідження, – розповідає мама Ніна Іванівна. – Поховали Вячеслава ми тільки 16 січня 2023 року в селищі Біла Криниця біля Кременця».

Друзі та рідні згадують Вячеслава як працюючого та турботливого чоловіка. Він рибалив, захоплювався спортом, цікавився мотоциклами.

Родина отримала медаль «За військову службу Україні» (посмертно), посвідчення до медалі – за підписом Президента України.

Єлизавета ГОНЧАРОВА.

Штаб-сержант Андрій Сергійович Рудницький 19.08.1989 – 05.03.2022

Народився Андрій у Бахмуті. Мати, Людмила Іванівна, працювала на підприємстві «Фітофарм», батько, Сергій Євгенович, – на підстанції «Донбаська». Навчався у школі № 12.

Закінчив школу мистецтв і Бахмутський фаховий коледж культури і мистецтв імені І. Карабича. Грав на кларнеті й на саксофоні. «Андрій був добрий, спокійний хлопець, беручий до всієї домашньої роботи. Знався на ремонті комп'ютерної техніки, мав плани створити згодом власне підприємство», – згадує мама.

Відразу після закінчення коледжу вступив на військову службу за контрактом. Служив музикантом в оркестрі – спочатку у Військовому інституті танкових військ у Харкові, потім – в одній із частин МВС у Донецьку. Там його застали події весни 2014 року й початок АТО. Військову частину захопили терористи «ДНР», однак особовий склад був своєчасно виведений

на підконтрольну Україні територію. Але невдовзі, самостійно добравшись до нового місця служби в Маріуполі, Андрій був схоплений ворожими бойовиками і пробув у полоні близько півтора місяця, повернувся дотому за обміном. Це був перший обмін полоненими, організований під час АТО.

Після повернення продовжив службу в Харкові, в оркестрі Національної гвардії, мав звання штаб-сержанта (запроваджене в Україні з 2020 року замість звання прапорщик). У 2021 році одружився з харків'янкою Тетяною, кравчиною за фахом. Саме в Харкові Андрій Рудницький зустрів початок повномасштабної війни. 5 березня 2022 року він якраз заступив у наряд, коли

росіяни скинули авіабомби на військову частину на Холодній Горі. Будівля була зруйнована вщент, багатьох поховано під уламками, а Андрія викинуло назовні вибуховою хвилею, він зазнав осколкових поранень, несумісних із життям.

Дружина поховала Андрія в селі Миколаєво-Комишувата Красноградського району Харківської області. Батьки виїхали з Бахмута до Харкова у квітні 2022 року, старший брат Олег зараз теж на військовій службі. Указом Президента України від 17 березня 2022 року Андрій Сергійович Рудницький було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Михайло ТОПИЛО.

Сержант Дмитро Сергійович Самофалов, позивний Протеїн 19.02.1993 – 24.03.2022

Народився Дмитро Самофалов у Бахмуті, разом із матюмо та сестрою жов на вулиці Зеленої. Закінчив ЗОШ № 24, захоплювався футболом. Строкову службу проходив у Криму в роті конвою. Після повернення працював у місцевому слідчому ізоляторі на посаді молодшого інспектора, згодом перевівся до Харківської установи виконання покарань.

«Під час проходження строкової служби в Криму з їхньої військової частини залучали солдатів для участі в масовці для фільму «Хайтарма» режисера Ахтема Сейтаблаєва, – згадує цікавий епізод з життя брата сестра Тетяна. – Можливо, десь там можна побачити Дмитра».

У квітні 2019 року Дмитро Самофалов підписав контракт на військову службу в спеціальній комендатурі військової частини 3024 Національної гвардії України на посаді стрільця 1-го взводу. З початку січня 2019 року разом із дівчиною переїхав до Маріуполя та проходив військову службу в окремому загоні спеціального призначення «Азов» військової частини 3057 Національної гвардії України. Там одружився, саме в Маріуполі родина зустріла повномасштабне вторгнення росії.

Загинув Дмитро Самофалов теж у Маріуполі: у стрілецькому бою на вулицях під час оборони міста він отримав поранення, несумісне з життям.

Родині про загибель сповістили тільки 7 квітня, а тіло вдалось обміняти лише в серпні 2022 року. Зараз прах воїна покоїться на кладовищі в селі Іванівському, звідки пішов його рід. А частина зберігається у Стіні пам'яті на Лук'янівському цвинтарі столиці – разом з побратими з «Азову».

«Він мав виняткове почуття гумору. І не дивно, що у Дмитра було багато друзів, з якими він так любив грати в футбол біля школи та на полі біля ставка, – згадує Тетяна. – Його не треба було просити про щось двічі, Дмитро охоче погоджувався допомагати тим, хто того потребує».

У воїна залишилися батьки, сестра та дружина. Дмитро Самофалов

нагороджений медаллю «За військову службу України» та орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Єлизавета ГОНЧАРОВА.

Вид на західну частину селища з висоти шахти.

Льодовик, піч для спалювання сміття та ліхтар.

Що принесла в Бахмут маленька європейська колонія

Газета «Вперед» продовжує за допомогою Григорія Соколовського, старшого наукового співробітника Бахмутського краєзнавчого музею, вивчати історію Бахмута. Сьогодні Григорій Сергійович розповідає нам про голландську колонію в Бахмуті.

У 1884 році створюється акціонерне товариство за назвою «Голландське товариство з розробки кам'яної солі в Росії», засновниками якого стали 13 громадян Нідерландів та Австрії. У статуті Товариства були вказані цілі – розробка покладів солі, що знаходяться на південній околиці Бахмута в селах Ступки та Іллінівка (зараз це територія міста Бахмута).

У 1885 році на відстані 7 км від центра Бахмута біля станції Ступки Курсько-Харківсько-Лозовсько-Севастопольської залізниці на орендованій у Надії Іллівни Станкович-Груберт землі голландцями було розпочато будівництво соляної шахти «Петро Великий». Свою назву шахта отримала на честь московського царя, котрий був у Нідерландах у 1697 році і висловлював сильне захоплення цією країною.

Поруч із соляною шахтою в 1885 році було засновано невеличку європейську колонію, де проживали родини керівників і співробітників шахти, які приїхали з Нідерландів.

Голландська водна лінія

Більшість будівель доволу шахти були збудовані в стилі Dutch Waterstraat (буквально: «нідерландська/голландська водна лінія»); назва, ймовірно, пов'язана з лінійною забудовою набережних і берегів каналів, коли всі будинки виконувалися в одному стилі, були зблоковані між собою й утворювали суцільний ряд забудови. Інші терміни, що використовуються в архітектурі та будівництві щодо даного стилю: «голландська готика», «голландський класицизм», «цегляна готика». Найбільший розквіт стилю Dutch Waterstraat припадає на XVII-XVIII сторіччя – період масового будівництва в містах Нідерландів водних каналів.

Ступки також отримали забудову Dutch Waterstraat, для якого характерна строга цегляна кладка з декорами у вигляді башточок і декоративних елементів, переважно білого кольору. Із цієї лінійної забудови виділялися лише два будинки, зведені для директорів шахти, які в своїй архітектурі спиралися на стиль так званого «русского помещичьего дома».

Перший велосипед і «Мишина башта»

Організація побуту голландців, які проживали в колонії біля шахти, дещо відрізнялася від тодішнього

Тільки позитивних у всьому

Оскільки в тогочасних Нідерландах було популярним будівництво спеціального робітничого житла, зокрема, кварталів для моряків і працівників портів поблизу морського узбережжя, чи будинків поряд із фабриками й заводами для тих, хто на них працює, то і в Ступках, за рахунок акціонерного товариства будується житло для родин робітників, що працювали на соляній шахті «Петро Великий». Також

вистави, на яких виступали службовці й робітники підприємства, а на великі свята, такі як Пасха чи Різдво, особисто директор шахти дітям роздавав подарунки. Все це сприяло тому, що люди пішались своєю роботою на шахті й сумлінно працювали, а на роботу до шахти приймали людей після ретельного відбору, позитивних у всьому.

Зловживати алкоголем на території селища було заборонено, тим більше приносити його з собою і вживати на території шахти, як це було на деяких підприємствах. Так, наприклад, неподалік голландської копальні було відкрито ще одну соляну шахту, власниками якої були місцеві підприємці, які на її території відкрили «горілчану», де робітники залишали всі зароблені гроші.

День і ніч у постійному страху

Після Жовтневого більшовицького перевороту 1917 року політична ситуація в Росії починає погіршувати-

ру та його дружині вдалося втекти, які після того випадку вирішили переїхати на проживання до Бахмута.» (зі спогадів Марке ван ден Руст, дружини технічного директора шахти). Цілком природно, що така небезпечна кримінальна ситуація не сприяла подальшому проживанню голландських родин на території Росії, і люди з весни 1918 року починають виїжджати зі Ступок до Нідерландів, а останні мешканці покинули селище у грудні 1919 року.

Після закінчення громадянської війни власником шахти стала радянська влада, придбавши рудник за цілком, на її думку, справедливу ціну – 1 рубль. Неактуальна більше назва «Петро Великий» була змінена на «Солерудник ім. Артема №1». Однак уже в липні 1924 року рудник було закрито, і на ньому припинилися всі види робіт. Це призвело до поступового затоплення пустот під землею й утворення в 1944 році великого провалу, заповненого водою. Солоне озеро, що утворилося на місці затопленої шахти, – фактично єдине, що залишилося від колишньої голландської шахти «Петро Великий».

«Мишина башта» - будинок, в якому мешкала родина Мейзенбергів.

побуту бахмутян. Наприклад, на території селища було побудовано спеціальну піч для спалення сміття, окремий локх-льодовик для зберігання продуктів, а в темний час доби територія біля будівель освітлювалася газовими ліхтарями. Цікавий факт – завдяки голландцям бахмутяни вперше побачили велосипед, який з собою з Нідерландів привіз співробітник шахти Л.В. ван ден Мейзенберг.

Будинки в селищі не були пронумеровані, тому вся пошта приходила на прізвище голови родини, яка проживала в тому чи іншому будинку. Але були й винятки. Наприклад, будинок, в якому проживала родина Мейзенбергів, мав назву «Muizentoren» – «Мишина башта», а ця жаргівливу назву будинок отримав від голландського слова «Muizen» – «миша», яке стоїть у корені прізвища «Muizenberg» і «toren» – «башта».

Будівля школи, побудована в архітектурному стилі Dutch Waterstraat.

було побудовано приймальний покій на два ліжка з фельдшером, куди «на вимогу» приїжджав земський лікар. Крім будинків для сімей робітників, Товариством було зведено школу для їхніх дітей, а для домогосподарок навіть організувалися щотижневі поїздки зі Ступок на ринки та ярмарки Бахмута. При шахті був клуб, в якому для робітників та їхніх родин влаштовувалися аматорські концерти та

ся, і це відразу позначилося як на роботі шахти, так і на кримінальній обстановці в навколишніх селищах: «День і ніч ми жили в постійному страху. Людей грабували і вбивали без кінця, і все безкарно, бо поліції вже не було. Люди чули найжахливіші історії вбивств і різанини. Також на сусідній з нашою шахтою, за пів години їзди від нас, був випадок пограбування із вбивством. З чистої випадковості інжене-

Що зараз – невідомо

На відміну від рудника, житлові будівлі купувати ніхто не збирався, їх було «націоналізовано» більшовицькою владою, і в подальшому в них мешкав місцевий пролетаріат, який працював на навколишніх соляних шахтах.

Під час боїв за визволення Донбасу (1941-1943 рр.) від нацистської окупації більшість «голландських» будівель було зруйновано, а ті, що вціліли, у післявоєнні часи було або знесено, або розібрано на будівельні матеріали. На початок російсько-української війни збереглися лише рештки голландського цвинтаря й декілька одноповерхових будинків, які перебували у приватній власності. В якому вони зараз стані – невідомо.

ГОРОСКОП

з 31 березня по 6 квітня

ОВЕН. Ретельно аналізуйте події, що відбуваються, опираючись на життєвий досвід і логіку. Не прислухайтесь до чужої думки. Намагайтеся утриматися від відкритої критики друзів і колег. Попереду от-от замаячіє щось новеньке, і воно обіцяє вам справжній успіх і поліпшення вашого фінансового стану.

ТЕЛЕЦЬ. Очікуйте позитивні тенденції в багатьох справах. Однак поки свої плани й наміри краще зберегти в таємниці, якщо ви зацікавлені в їх здійсненні. Не виключено, що вам доведеться витримати нападки недоброчинців. Буде багато зустрічей, переговорів і нескінчених справ.

БЛИЗНЮКИ. Вас чекають приємні події. Дуже швидко праця, хоча й не помітна, теж приносить свої плоди, розвивайте свій внутрішній світ. Вам бажано не пливти проти течії, а піймати хвилю удачі. І тоді можна будувати грандіозні плани. Багато здійсниться!

РАК. Бажано остерігатися необдуманих слів і рішень. Намагайтеся не йти на поводу в емоцій. Те, що сьогодні злить і дратує, завтра викличе лише посмішку. Порадійте успіхам близьких людей, влашуйте сімейну вечерю. Відкладіть дратуючі вас дрібні справи й займіться рішенням більш важливих проблем. Вихідні присвятить відпочинку.

ЛЕВ. Сприятливий період для кар'єри й рішення важливих справ. Можуть виникнути складності в діловій сфері, але відступати не можна, у вас вистачить сил досягти вершини успіху. Не варто випиратися, відстоюючи свій авторитет і компетентність, краще прислухатися до порад колег і керівництва. Можлива серйозна розмова з рідними, проявіть тактовність, і не випереджайте події.

ДИВА. Можливості, які відкриваються перед вами, радують, але не варто демонструвати перевагу перед товаришами по службі. Вам доведеться мирити близьких друзів, які серйозно посварилися. У вихідні зустріч із новими, цікавими людьми допоможе розслабитися й дозволить повеселитися від душі, а це так вам необхідно.

ТЕРЕЗИ. Можуть зроби несподівані пропозиції, не поспішайте погоджуватися. Події на роботі будуть досить непередбачені. Виявіть ініціативу і активність в особистому житті. На вас чекає досить важка робота, але ваші зусилля будуть щедро нагороджені. Ви в змозі впоратися з найскладнішими завданнями. Однак, ви можете втомитися, вирішуючи чужі проблеми. Залиште сили для своїх.

СКОРПІОН. Успішний і прибутковий час, що ідеально підходить як для відпочинку, так і для праці. Не варто робити чого-небудь через силу - однаково не вийде, краще й не братися, якщо займатися цим не хочеться. Однак, чим би ви не займалися, не забувайте про близьких людей, вони надихнуть вас і порадують.

СТРІЛЕЦЬ. Вам знадобляться передбачливість і вміння миттєво приймати рішення. Ваші відносини з керівництвом покращаться, вам можуть довірити складний проект. Ділові переговори можуть виявитися досить плідними. Вихідні обіцяють принести цікаві пропозиції.

КОЗЕРІГ. Спілкування й спільні проекти з діловими партнерами можуть займати більшу частину вашого часу. Робота закладає від вас чіткого та послідовного плану дій, інакше ви можете не розрахувати свої сили, а перевантаження вам ні до чого.

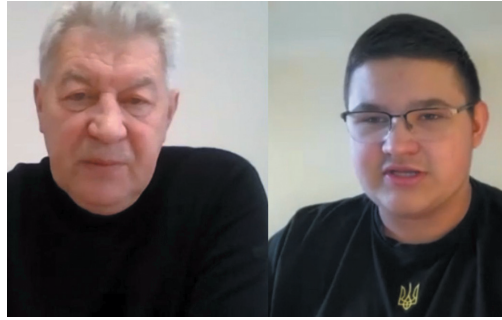

ВОДОЛІЙ. Не виключені сварки й конфлікти, ви багато чого будете сприймати вороже. Спробуйте все-таки налагодити стосунки з колегами, це створить позитивну атмосферу навколо вас. Намагайтеся бути чесними з собою та навколишніми, краще не прикрашати події, що відбуваються.

РИБИ. Саме час з'ясувати суть проблем, що нагромадилися у вас, і претензій з боку керівництва. Вам варто поміркувати про свої перспективи й, визначившись, починати спокійно діяти. У вас є реальний шанс стати справжнім господарем становища. Відносини з близькими людьми можуть виявитися не такими вже безжарними, але до вихідних хмари розсіються, і ви прекрасно проведете час у сімейнім колі.

ВІДЕОФАКТ

Про підтримку Збройних Сил України, релоковані шкільні та позашкільні, культурні, медичні, спортивні заклади Бахмута, про роботу 10 бахмутських хабів, що відкриті по всій Україні, а головне, про проблему забезпечення мешканців громади житлом – про це говорив Олексій Рева з юним журналістом із Покровська Кириллом Передрієм. Скачайте QR-код і дивіться це інтерв'ю.

ГАЛУШКУ ОЛЕКСАНДРА ІВАНОВИЧА, представника Гетьмана України в Донецькій і Луганській прифронтових зонах, **ГЕРОЯ УКРАЇНИ,** генерала козацтва України вітаємо

з днем народження!

Зичимо Вам козацького здоров'я, творчої наснаги та натхнення у всіх починаннях по військово-патріотичному вишколу козаків, дітей і молоді, зміцненню творчих культурних зв'язків з українцями закордоння та дружніми народами.
СЛАВА УКРАЇНІ!!!

Козаки й козачки Бахмутської Паланки.

сканвордотерапія. лікарі радять

Радіоприймач з магнітофоном	Сито	Порушення співзвучності	Спід	Крихта	Сяйво навколо Місяця				
	Дорога шерстяна тканина	Повне коло руку			Китайська крихта				
Італійська виняжка	Знімок легень	Мандрівка круговим маршрутом	Місто в Італії		Вожак циганського табору				
Каркас	"Хіба реють... як ясла повні"	Склад спірботників	Образ		Строкати гірські хребти	І цукута, і кураре		Силует на стіні	Антична посудина
Тушковані овочі	Кораловий острів						Сучасна темрява	Добрий настрій	Антонівич, історик
Область поширення виду	Племя східних слов'ян	Таця	Руда качка					Брутто мінус нетто	Ферма у США
Дірка в зубі	Інструмент рибальця	Тенісна площадка						Чоловік віви	Шаровари
Приманка на гачку	Апартаменти лисиці	"... кейс, дипломат"	"Кт у чоботях" автор	Арап	Почет	Жіноче хутрове пальто			Внутрішній орган тварини
Сі Штучне озеро			Календарне число	Морські молоски		Місце для спання			
		Український кіносценарист				Презент			
		Велетська ропуха	Знакоч, виблена						
				Лісопильня	Міркування				

Відповіді на сканворд, опублікований у попередньому номері газети «Вперед»

К	У	Р	Г	О	Л	У	Б	О	Р	Л	А	Н	Д	Р	А	К	С	А	К	А	Л	З
Г	О	Л	У	Б	О	Р	Л	А	Н	Д	Р	А	К	С	А	К	А	Л	З	У	К	У
А	І	Л	А	Н	Д	Р	А	К	С	А	К	А	Л	З	У	К	У	А	Р	А	Л	І
О	К	Р	И	К	А	Т	Е	Р	Д	О	У	К	А	Т	Е	Р	Д	О	У	К	А	Т
Т	Р	А	С	А	К	Р	И	М	Л	А	М	П	А	Г	А	Й	К	А	Т	Е	Р	Д
А	Р	А	Л	І	Я	А	І	В	А	Н	Д	Р	А	К	С	А	К	А	Л	З	У	К
Р	О	Й	С	О	Б	О	У	Т	Е	Ф	Е	С	Т	Р	О	Б	О	У	Т	Е	Ф	Е
Б	Р	А	С	Л	Е	Т	І	Н	Т	Е	Р	Е	С	Т	Р	О	Б	О	У	Т	Е	Ф